

Еди Маринов

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

П
О
Е
Т
И
Ч
Е
С
К
И

Ц
И
К
Л
И

ЕДИ МАРИНОВ
ПОЕТИЧЕСКИ ЦИКЛИ

chitanka.info

ЦИКЪЛ „АЗ ТЕ ИЗМИСЛИХ“

АЗ ТЕ ИЗМИСЛИХ

*Аз те измислих,
аз те създадох,
чувство и мисли,
всичко ти дадох.*

*Аз те извиках,
аз си те случих,
и обич, и болка
от тебе научих.*

*Аз те обикнах,
аз те целунах,
топла и нежна
в теб се загубих.*

*Аз те прогоних,
аз те пропъдих,
сега да те спомня
обратно се мъча...*

ЗАСПАЛИ РИМИ ВЪВ ДЪЖДОВЕН ДЕН

*Заспали рими във дъждовен ден,
камина, топлеца студените ръце,
чадър, прокапващ тихо до стената,
от чашата излиза гъста топла пара...*

*Стоим, взаимно хванали ръцете си,
и гледаме се тихо, в очите безцветни,
чуваме как сърцата ни ритмуват
заедно, без нужда от пошли думи...*

*Целувка с мисли, много срещи в сън,
заедни мечти, несподелени гласно,
преодолени разстояния, препятствия,
само за да бъдем тук, да се докосваме...*

*Гръм и пламък във небето черно,
токът спира и алармата се включва,
в просъница усещам топлината на съня,
на неслучването, което ми се случва...*

*Заспали рими във дъждовен ден,
какво друго остава — кратка дрямка,
но дори и там те гоня и те чакам,
мое вълшебно прекрасно момиче...*

КОГАТО ВРЕМЕТО СПРЕ

*Когато времето спре,
когато намеря дома си,
при тебе ще дойда, дете,
при теб ще подиря съня си...*

*Когато чуеш как вятърът
потропва на твойта врата,
тогава, знай, че намирам те,
при тебе се връщам в нощта...*

*Когато усетиш как времето
по мечтите ти спуска врата,
Знай, че те чакам — където
си ти, където намерих дома...*

КОГАТО НЕ СЪМ

*Когато не съм
толкова до теб,
колкото сега,
трябва да ме чуеш,
да ме видиш,
да ме имаш —
винаги...*

*Когато не съм
толкова до теб,
колкото сега,
трябва да ме случиш,
да ме поискаш,
да ме заслужиш —
винаги...*

*Когато не съм
толкова до теб,
колкото сега,
трябва да ме мечтаеш,
да ме целунеш,
да ме прегърнеш —
винаги...*

*Когато не съм
толкова до теб,
колкото сега,
трябва да ме нараниш,
да ме порежеш,
да ме убиеш —
винаги...*

*Когато не си
толкова до мен,
колкото сега,
ще те чувам,
ще те случвам,
ще те измечтавам,
ще те наранявам —
винаги...*

КОПНЕЯ...

*Копнея да се открия в облака
на мълчанието помежду ни,
да ме отвее някъде далеч
вятърът, изпълнил стаята
със сенки на безцветни дни,
отдавна отминали и забравени —
нашите мечти, които аз измислих,
а ти накара да се случат,
макар и само в трескав сън,
дори и когато болката е толкова плътна,
че ме кара да се наранявам,
да се порязвам, за да разбера,
че все още съм жив,
и че тебе все още те няма —
никъде сред бунтуващите се поля
на вихъра на страстни птичи песни,
никога във вечността от капки,
останали солени във очите ти...*

*За съжаление те има, знам го,
и слава богу, че не си при мен —
защото би умряла от упор,
от силата на мисълта ми,
без дори да трябва
да вложа капка чувство!*

ЛЕКА НОЩ

*Лека ноц сега,
Мое прекрасно момиче,
Ще те чакам на втория завой,
Ще съм там — в съня...
Ще те целуна,
Ще те прегърна силно,
Ще си говорим дълго,
Ще се огледам във очите ти,
А после ще заспя наяве,
Докато дойдеш,
Целунеш ме и ме събудиш,
А дотогава — лека ноц,
Мое прекрасно момиче...*

ПИСМО

*Изпращам ти писмо
по вятъра на лятото,
пълно с тропота на
черната градушка,
с мириса след дъжд,
с топлината, която
те кара да искаш да
разкъсаш кожата си,
с мириса на гнили
боклуджийски кофи,
с пращия дъх на
пустинно пладнe,
с рева на жадни,
умиращи животни,
с морето жито ,
люляно от вълнички
на случаен полъх,
с черно-жълтото на
запалена трева,
с кървавочервени
извънземни залеци,
с нощите на стари,
коварни луни,
с ужасяващия
крясък на совите,
с настървението да
почешеш ухапаното
от комар, да го убиеш,
с кошмари бледи,
едвам изпълнили
непокойния сън...*

*И заедно с писмото,
ти пращам съдинката
за лед със формата
на мънички целувки...*

ДВЕ ДУМИ

*Прошепнах думи две в нощта,
свенливо, тихичко, със страх,
отворих се пред теб в нощта,
за пръв път с тебе искрен бях.*

*Прошепнах думи две, с надежда,
протегнах ги към теб като ръце
да ме потърсиш някога, с надежда
да мога да те стигна със сърце.*

*Откривах се във твоите очи
усещах се отново цял, намерен,
не те оставях да си тръгнеш, да заспиш,
прошепнах думи две, намерен.*

*Сега косите ти почиват на леглото,
ти спиш като дете в нощта,
събуждаш се, усмихваш се, защото
ти шепна думи две в нощта.*

ТАНЦУВАМ САМ

*Танцувам сам —
прегърнал съм мечта,
отивам там —
прераждам се в съня.*

*Живея в ден —
умирам във нощта,
оставам в плен —
на твойта красота.*

ЧУВАМ СМЕХА ТИ

*Чувам смеха ти в главата си,
ехтящ, плътен, прекрасен,
днес ще заспя тъй унесено
и ще те прегърна в съня...*

*Усецам устните ти с устни,
топли, живи, парещо-блудни,
днес ще заспя тъй непробудно
и да си тръгнеш няма да те пусна...*

*Попушвам аромата ти — до мен,
стипчив, сладък, омаен,
днес ще заспя тъй отчаяно
и ще бъда с теб дордето стане ден...*

ЗАСПИВАМ, НО НЕ САМ

*Отново не заспивам, вече не самотен,
Срещу ми пак затворени очи,
И пак изпитвам страх от мрака,
Но имам теб до мен, нали...*

*А ти си тук и стаята мълчи,
И ти си тук, за да убиеш мрака,
Въртя се буден със отворени очи —
Заспивам, знам че вече имам да прегърна някой!*

СМЕЯ СЕ СЪС ТЕБЕ

*Смея се със тебе,
очите ми отпиват
от твоите лъчи,
прекрасна светлина,
която ме огрява
и бавно ме убива
а после със смеха си
ме будиш от смъртта...*

СМУТЕН СЪМ

Смутен съм,
видях те —
очите,
в които все тръпна
да се огледам,
косата,
до която все искам
да се събудя,
ръцете,
които все искам
да ме прегърнат,
тялото,
в което копнея
да се загубя...

Беше тук —
точно до мене,
не насън,
съвсем истинска,
толкова истинска,
че чак можех
да те докосна,
стига да исках...

Не го направих,
от страх,
че ще изчезнеш,
че ще те загубя
завинаги...

Смутен съм,
съжбявам...

С ТВОЕТО ЛИЦЕ

*Топло е, задушно,
и някак приглушена
светлината в стаята.*

*Затварям се, замаян съм,
почти не дишам, спя
с отворени очи в нощта.*

*Сънувам, бродя там,
където съм, където няма
говоря смешни думи.*

*Мисли, образи в ума ми
преплитат се, римуват се
с мечти, със твоето лице...*

София, март-юли 2007

ЦИКЪЛ „АЗОВЕ“

БРОНЯ

*Редях думи празни,
кули от облаци,
зад които се криех,
разтварях се в тях,
от страх да не би
да ме види някой,
без дрехи, без броня,
да не проникне в мен,
да не се прокрадне
в мислите ми,
в мечтите ми,
толкова близо,
че да ме заболи,
да ме нарани,
да ме накаже
с близостта си,
с чувствата си,
с обичта си,
с истината...*

*И бях страхотен —
рицар в бляскави доспехи,
непоклатим,
необорим,
толкова силен,
толкова смел,
галеник на съдбата,
обичан от тълпата,
всесилен в очите
на другите,
на бял кон с криле,
със свита огромна,*

с много любви —
принцеси,
но нямах
своя дракон —
бях празен отвътре...

Сега се разкъсвам,
махам бронята си,
заедно с нея свалям
и кожата си,
падат парчета месо,
дори май успях
да загубя в яростта си
парченца от сърцето си,
отрязвам крилете
на коня си бял —
той умира,
кръвта ми се лее,
заедно с капки от потта,
с фрагменти от съзнанието,
оглозгвам се до кокал,
свитата избяга,
а принцесите ми
гледат ме скръбно,
отдалече ми махат,
усмихват се тъжно
и ме напускат,
без чувство,
без срам и дори
без сълзи...

Поглеждам се в огледалото —
скелет — череп и кости,
нищо от рицаря,
от достойнството,
от самоувереността,
от смелостта и красотата...

*Само блестящата броня стои,
покрила е същността ми,
затворила я е в затвора
на заучени фрази,
на увехнала слава,
на студени мисли,
на ненужна защита,
на безчувствена гордост,
на нереални мечти...*

*Вече ми стяга...
Убива ме...
Тежи ми...*

*Видях своя дракон...
Бронята ми пречи да го стигна...*

*Някой,
някога,
моля,
помогнете ми
да я сваля...*

ГЛАВАТА МИ Е ЧУЖДА

*Главата ми е чужда,
и сърцето,
ръцете са си мои,
с тях се наранявам,
с тях убивам тебе,
с тях се влача за косата
навън от песента,
вътре към „Обичам те!“,
далече от теб,
но по-близо до
същността си...*

НЕ МОЖЕ НИКОЙ ДА КРЕЩИ

*Не може никой да крещи, освен един,
защото в сивата ми стая няма никой друг,
в главата си другар за воя си не съм родил,
а и глас не ми остана, продължавам само напук!*

ОТИВАМ НА СЪД

*Отивам на съд,
отивам отвъд,
на съд предрешен,
отвъд твоя ден,
предрешен от съдбата,
в деня на играта,
съдбата нечестна,
играта нелесна,
нечестно красива,
нелесно тъй сива,
красива в смъртта
на сива душа,
смъртта на играта,
душа на съдбата...*

*Умира,
заспива,
застига,
отива си...*

ТЪРСЯ СИ СВЯТ

*Продавам надежда,
провиква се някой.
Купувам любов,
обажда се друг.
Разменям омраза
за вечен покой,
вик раздира тишината.
Дарявам и болка,
и сън, и блян,
през сълзи
от смях се дочува.
А аз казвам само
търся си свят —
нека е непознат,
само да е друг
от този...*

В НЕЗНАЙНАТА БЕЗЛУННА НОЩ РОДЕН

*В неznайната безлунна нощ роден,
Стоя и гледам към небето,
Вия, от кръга в небето подлуден,
И кръв жадувам във сърцето.*

*Събуждам се — навън е слънчев ден,
Във мен напират туй, което
Ме кара да се чувствам прероден —
Сънят, покрил със кръв ръцете.*

*От него се пробуди в мен детето,
Тъй отдавна взето в плен,
За да ги има реалността и битието,
Празни от мечти и пълни с тлен.*

*Но идва пак тъма и ето —
че вече с нож в ръка, готов, решен,
Стоя и гледам към небето,
В неznайната безлунна нощ роден...*

ДА БЪДА САМ

*Да бъда сам — рефрен, който сам съм си избрал,
една поза и роля във филм, измислен от мен и за
мен...*

*Забравил съм си сценария, репликите ми се губят
в шумотевицата от мълчанието на всички
наоколо...*

*Свобода — никога не съм я искал, но се научих да
парадирам,*

*да позирам добре с нея върху дансинга на
ежедневието...*

*И въпреки това — отделеността никога не ми се е
случвала,*

*никога, дори в съня и мечтите си не съм бил гол, без
дрехите си...*

*А дрехите ми — това са всички онези, които са
винаги тук,*

*които ме заобикалят, пазят ми топло ме карат да
се изпотявам...*

Подарявам ти ги — искам да ги имаш за моя сметка

—

*искам да ги махна, да усетя живота си с кожата
си...*

ЗАМИСЛЕН

*Замислен, гледам към стената,
стреснат, виждам там лице,
първо бавно изплува главата,
после протяга към мене ръце.*

*Сърцето ми бързо започва да бие,
стомахът трепери, ушите пищят,
търся кътче, където да се скрия
от бледия, сив и мъглив непознат.*

*Не мога обаче да мръдна — от страх
и ето че стига до мен и посяга
с две ръце нежни, сякаш от прах,
докосва ме, аз спирам да бягам.*

*Красива, започва да става реална,
добива форма, която открива жена,
която познавам — и роклята бална,
но черна, усмивката, бялата коса.*

*Тя влиза във мене, душата си слива
със моето тяло и с мойта душа,
и после пак тръгва, далече отива,
вече е моя, не знам само къде и кога.*

ДЪЖДЪТ

*Когато дъждът спря и небето посиня,
Видях момичето със вятър в косите,
То вървеше към мен, устремено,
Държеше в ръцете си един нов свят...*

*„Това е за теб“, каза ми тихичко тя,
„Това са мечтите ти“, добави след малко,
„Оставям ти ги на отговорно пазене“ —
Подхвърли ми кълбото и изчезна в облак дим...*

*Времето течеше, аз носех своя свят,
Той посивяваше малко по-малко с мен,
Ставаше все по-блед и безцветен,
Докато не заваля отново — безутешно...*

*Дъждът беше навсякъде — в очите ми,
В сърцето ми, в главата ми, в обувките ми,
Отмиваше спомените за старите дни,
Отмиваше и спомена за малкото кълбо...*

*Тогавя я видях отново — имаше звезди в очите,
Отново носеше нещо — пак малко и закръглено,
Изпитах невероятна тръпка в душата си,
Мечтите ми се връщаха при мен, и то заедно с нея...*

*Тогавя тя дойде, засмя се, посегна към гърдите ми,
Видях как вади с гола ръка сърцето ми,
Постави вместо него парче стъкло, пълно с пясък,
И ме каза „Загуби мечтите си, сега си мой“...*

*Опитвах се да изкреця, опитвах се да се накарам да
умра,*

*Погледнах онова момиче с вятър в косите,
Видях я — детската си обич, блянът, мечтата —
Висока, слаба, с черни ѝ дрехи и коса в ръката...*

НЕ МИ ТРЯБВА СИЛА

*Не ми трябва сила,
имам си думи.
Смъртта е родила
много в ума ми.*

*Не болка, не обич,
рацио просто —
беляза ме за себе си,
без въпроси.*

*Затова и сив станах,
без време,
затова и животът
е моето бреме.*

НЕ МОГА ДА СИ ТРЪГНА

*Не мога да си тръгна —
в малката ми къща няма врати,
а и никъде няма да стигна —
тук съм, сред четирите голи и сиви стени.*

*Ти можеш да дойдеш —
ако в ума си намериш пролука,
но влезеш ли, не ще си тръгнеш —
това са правилата, дето властват тука.*

*Поканен си, ела във Хана —
ако искаш да станеш безцветен,
и може би ако ти си тук, двама —
можем да намерим ключа към детето.*

*Само едно ще те моля —
недей да убиваш моята любима,
ако не е до мен не знам какво ще сторя —
без смърт живот, любов, мечти не мож` да има!*

НЕ ГО ПУСНАХ

*Не му позволих,
не го пуснах
да влезе...
Светът — студеният
свят на любовта,
на чувстването...
Затворих му вратата
под носа и сложих
алуминиева дограма —
да не пропуска нищо
вътре, ни звук,
да не вземе да промени
самодостатъчната
температура на мислите ми...
Не му позволих,
не го пуснах
да влезе...*

НЕЩАСТНО

*Нещастното пиянство няма край,
дори и да не го желая, да го мразя!
Нещастното пиянство носи рай,
спокойствие, заспиване, но и зараза!*

*Нещастно вдъхновен си мислех,
че ще мога да заспя дълбоко, дълго!
Нещастно вдъхновен се мислех,
че мислите ми ще почиват в алкохолната мъгла!*

*Нещастно буден съм обаче —
в ден по Маркес, оплакан!
Нещастно буден съм обаче —
подпухнал, блед и недоспал...*

РИСКУВАМ

*Рискувам, път избирам и не спирам,
оставям всичко минало в мига,
развалям се, парченцата събирам,
и тръгвам — после ще се подредя...*

*Това се случи надалеч, отдавна,
не помня вече откога вървя по пътя,
в торбичката ми са частичките останали,
забравил съм обаче как да ги сглобя...*

БОЛИ!

*Родих се отново,
когато умря дори
и последното стъкълце светлина...*

*Огледах се уплашено,
около мен нямаше нищо —
не просто черно, безцветно...*

*Заспах
и се събудих в смъртта —
красива и вечна, на новия ден...*

*Далеч от себе си...
Далеч от нас...
Далеч от бога-его...*

Боли!

СОНЕТ

*Различен, в мен се буди нов живот —
изпълнен със копнеж, с мечти, с любов,
дочух отвътре онзи стар, далечен зов,
от корена, от думите, от моята мечта...*

*Останал бях със мъничкия си кивот —
тъй пълен с болка по отминалите дни,
с корист, завист, гняв, омраза и лъжи,
забравил бях какво и как е да се преродя...*

*Но днес намерих мъничкия заден вход —
и влязох със съмнение и мъничко надежда,
сега излизам, горд и без глава да свеждам,
открих се, вече имам глас и мога да крещя...*

*И ето — пак сам реших да изковавам своята съдба,
и ето — пак един въпрос отвътре ме изяжда —
докога?*

САМО ЧОВЕК

*Със плач роден,
отгледан в смях,
в сълзи намерен
и загубен в грях.*

*В сърцето — рана,
във главата — стон,
но с мечта голяма
и със сън — във тон.*

*Лицето е издрано,
очите — остарели,
но всетаки на рамо
кръста си поел.*

*Любов — неоткрита,
но търсена вечно,
чувството скрито е,
нали съм само човек...*

София, май-септември 2007

ЦИКЪЛ „КЪДЕ СИ“

ДА ТЕ ТЪРСЯ И ДА ТЕ НАМИРАМ

*Да те търся и да те намирам —
това е моето призвание,
да те живея и да те убивам,
докато чуеш моето призвание,
ръка протегната, недостижима,
засмени спомени, бивши мечти,
когато във сърцето идва зима
и питаш ме, и питам те: Къде си ти?*

ЗАЩО ДНЕС МЪЛЧИШ?

*Защо днес мълчиш?
Защо днес си няма,
дали не тъжиш?
Защо днес те няма?*

*Не мога да стигна.
Не мога да счупя
стената противна.
Не мога да срутя*

*Заспиваш ли вече?
Заспиваш с досада,
че там си далече?
Заспи със наслада!*

*Защо пак мълча?
Защо пак си няма?
Защо ще заспя?
Защото ме няма?*

*Да видя ръцете...
Да видя косите,
смутили сърцето.
Да видя очите,*

*които мечтая.
Които бленувам,
да ме обругаят,
Които целувам.*

*Защо все мълчиш?
Защо днес си няма*

*Дали не реши,
че мене ме няма...*

РЕДУВАМ

*Мълча
и гледам тихо тишината,
редя
си думи празни във главата,
поглеждам
към теб, там — надалече,
подреждам
мечтите си — жалко човече,
умувам
къде си, как мина денят ти,
рисувам
те цялата, нас — във съня си,
запивам
с очи жадни, мъгливи,
убивам
в съня си кошмарите диви,
лекувам
стената на твоето мълчание,
редувам
щастие от образи със отчаяние...*

БЕЗ „ПОМЕЖДУ НИ“

*Не със раздяла, а с проста забрава
огънят угаси се, и спря да ни става
топло от целувката, допира, думите.
Без чувство, без болка, без „помежду ни“.*

РЕДУВАМ ПРАЗНИ ОБРАЗИ В УМА СИ

*Редувам празни образи в ума си,
студени сенки на отминалите дни,
потя се и въртя се във съня си
и навсякъде те търся, но къде си ти?*

*Гледам как картините се сменят
ежедневно — той светът си се върти,
глухо крача, пътя си не гледам,
само тебе викам, но къде си ти...*

САМОТА

*Рунтаво мече се смее от ръката
на малкото дете, седящо във колата,
а майка му се мръщи, тъжно се оглежда,
прибират се към вкъщи със надежда,
че някой ще ги чака, сърцата им ще стопли
и ще ги пази в мрака от страшилища и вопли...
А аз вървя си сам, ръцете ми са празни,
към къщата ми няма, към самота омразна...*

ТЪЖНО ПРАЗНО Е БЕЗ ТЕБ ЛЕГЛОТО

*Тъжно празно е без теб леглото,
самотни не заспиват две очи,
а пък сърцето като че с инстинкта на животно
търси те и вика те: къде си ти?*

*Умрял на светло блян ноцта събужда
по уникалност, чистота, звезди,
но зная аз дори и без се пробуждам,
че няма те. Кажу, къде си ти?*

*Къде си ти? Аз вечно ще те търся,
и вечно там ще бродя във ноцта.
А днес — самотни не заспиват две очи
и тъжно празен е без теб ума.*

ПАРЧЕ ПО ПАРЧЕ

*Римувам клишетата,
родени в главата ми...
Изтриват се мислите
от белия лист на съзнанието —
парче по парче...*

*Люлея се в хамака
на търсени вечно емоции...
Изтичам през дупките,
губя себе си бавно —
парче по парче...*

*Не искам страха си
да се променя...
Но не мога да го направя,
напук оставам все същият —
парче по парче...*

*Заставам на брега,
оставям се да се отмия...
А после в пясъка
рисувам пак себе си —
парче по парче...*

*Измислям мечтите си,
изпълвам теб с живот...
Обличам образа ти,
събличам тялото ти —
парче по парче...*

*Копнея да те видя
истинска пред себе си...*

*Заспивам, за да те сънувам,
а виждам как си отиваш —
парче по парче...*

РИСУВАМ ЗВЕЗДИ

*Рисувам звезди с буквите
на твоето истинско име.
Целувам вятъра, който
ще стигне близо до теб.
Заспивам наяве, решил,
да те прегърна, дори само в блян.
Протягам ръка към теб,
през стената на всичко реално.*

Ще я вземеш ли...

ТИ ГО ИЗМИСЛИ

*Ти го измисли от нищо — така е,
за да го имаш, близостта му,
но, с цялата обич в сърцето
оковите, които измисли, къса детето.*

*Защото порасна, откри, че има
и други рози, че има и зима,
че има и някой, който го чака,
просто така, без претенции, в мрака.*

*Затова си тръгна, изгуби се в нощта,
без дори да ти каже дума една,
а само ти даде думи три на стената,
във минало време, без препинателни...*

ТУК-ТАМ

*Докато виждах как дърветата
покриваха се с цвета на деня,
докато небето редеше дантели
и сипеше нежност и живот,
ти беше там — до мен,
а всъщност толкова далеч...*

*Галеше вятъра с косите си,
спираше дъха на времето,
гонеше се с облаците на ума
и караше слънцето да го е срам,
аз те гледах — отдалеч,
а всъщност толкова отблизо...*

*В пролетта на близостта умираме,
а в есента на разстояния се раждаме,
прегърнати — все стоиме разделени,
а невидяни — вечно се обичаме,
ту тук — далеч,
ту там — наблизо...*

НА ПО БИРА?

*Цигарата е още недопушена,
а чашата е наполовина празна,
но ето, че отиваш си, задушно е,
от самотата ти останала като зараза.*

*Лицата весели се сбръчкват в болка,
смехът висок прераства в стон,
спри, чуй ме, моля те, за Бога,
не си отивай във душата с тъжен тон.*

*Че сам е всеки — туй е ясно,
но всеки сам си го избира,
и все пак, няма ли да е прекрасно
и утре да се видим на по бира?*

София, юли-септември 2007

ЦИКЪЛ „РАЗНИ ПАРЧЕНЦА“

СЕЗОНИ

*Без зима, без лято,
сезони объркани,
дали пък земята
номера върти ни —
да можем през зимата
любовта да открием
и после — в пролетта
с наслада да я пием...*

ЛЮБОВ И ОМРАЗА

*Любов и омраза,
привързани здраво,
вървят все със мен,
ръка за ръка,
а сивото слънце
ни пътя огрява
и вятърът носи
дъх на красива тъга...*

БИРИЧКА

*О, миличка,
пенлива, кехлибарена,
от хмел и ечемик направена,
прекрасна, студена и пенлива,
с наслада си наливам
пак биричка!*

РАЗГОЛЕНИ СЕНКИ

*Разголени сенки се гонят във здрача,
студени тела се докосват насън,
страст, похот и лъст в сърцата им плачат,
а чувствата чисти остават самотни навън.*

*Във пози омразни преплитат се дните,
пълни със сълзи и смях, със жега и студ,
всеки търси и сменя хора, лицата са скрити
зад маски, зад грим, без да полагат труд...*

БЕЗ БОЛКА

*Без болка,
без отрицание,
без богове,
и без порицание,
без врати,
без мислене,
без сълзи,
без заспиване,
без смърт,
без живееене,
без ад,
без смеене...*

*Звезда — планета,
роза — красота,
земя — откриване,
разбиване — мечта,
приятел — единствен,
смях — опитомяване,
усмивка — сълзи,
змия — не боли...*

ОГЛЕДАЛО

*Днес лявото обръща се надясно,
днес всички цветове са сиви,
днес в огромният ми свят е тясно,
днес дори мечтите ми се струват криви,
днес в живота всичко е заспало,
не, чакайте — това е просто огледало...*

СЛЕД ВЯТЪРА

*Докато тичаше след вятъра,
преследвайки и сбъдвайки живота си,
премина край изсъхнало дърво
и край повехнали треви,
край прежаднял кладенец
и край самотна, незасята нива,
край изгладен пукнат камък
и край куче, вързано до купа слама...*

*Щом седна да си починеш в кукувичи дом,
с дантелени завески, захарни стени
и отпи от порцелановата чашка
глътка от следобедния чай на душата,
той спря отвън и те зачака —
за да не го забравиш, да се върнеш,
за да не ти е мъчно,
че годините минават...*

ЗА ТАКИВА СИТУАЦИИ

*За такива ситуации е нужна маска,
да се скриеш зад нея,
да не допуснеш светът да те види,
да види сълзите, кръвта,
която изтича от сърцето ти
а обагря всичко наоколо — в сиво...*

*За такива ситуации ти трябва драматург,
да ти напише роля, думички,
да ги научиш и да ги говориш
твърдо и уверено,
придавайки си силата,
която нямаш...*

*За такива ситуации ти трябва книга,
която сама да напишеш,
да се излееш, да се изпразниш
върху белите безчувствени листове,
да намериш себе си отново,
да се преродиш...*

НЕ

*Не сцена — живот,
не драма — любов,
не мисъл — страх,
не страст — грях,
не болка — милост,
не сърце — кост,
не птица — кърт,
не обич, а смърт!*

НЕКА СЕ ОБИЧАМЕ

*Нека се обичаме —
какво като часовникът
тиктака със зрънца
спомени и блянове,
пясък при пясъка,
време при времето.*

*Нека се обичаме —
кой както го може,
приятелски,
плътски, сексуално,
дори и истински,
ако се научим.*

*Нека се обичаме —
затова времето няма
значение, не е граница,
която не можем да
преборим...
Ако се обичаме...*

ОГЪНЯТ СТАВА ЖАРАВА

*Птици пак пеят,
небето отново е чисто,
дори и слънцето весело смига,
вечер настава, сенки се надигат,
огънят вече лъчист е,
котлето се грее.*

*А приказки стари
за древни, големи герои
изпълват вечерта с вълшебство,
звучат наздравици, хвалебствия
всеки говори си своето,
палят се цигари.*

*Стоим и говорим
все същите стари неща —
мечтите, страховете, копнежите,
сънищата, мислите, надеждите —
пак даваме им свобода,
че дори и спорим*

*без лоши чувства
с чаши пълни в ръцете
за живота, за бога, за всичкото
и накрая стигаме до едничката
голяма тема — сърцето,
че е винаги пусто.*

*Нощта остарява,
и песни, пълни с неща
запяваме — фалшиво, но искрено
малко по малко и тук става празно,*

*огънят, като на шега
става жарава...*

ВЕНТИЛАТОР

*Рея се в облаците
на мълчанието
в главата ми,
а там намирам
замъка на илюзиите —
истинската си съдба,
перката на вентилатора,
омазан с... халва...*

*Душата ми залепва
за всяко малко парче,
отнесено от вятъра
на меланхолията,
апатията и дъжда,
останали като утайка
от веселите дни
на детството...*

*Така кутията с халва
бавно се изпразва,
за да се напълни
със сиво без(въз)душие,
с мазни сънища,
копнежи по щастиято
на личността...*

*Дали ще е възможно,
някой да завърти перката
наобратно?*

СЛЕД БУРЯ

*Слънцето се появи,
смига ни с мокри очи,
небето спря да плаче,
нежно като пеленаче,
сградите се усмихват,
макар и небоядисано,
тротоарите блестят,
отразяват целия свят,
колите весело пърпорят,
опитват се път да си сторят,
лицата весели стават,
когато хората се разминават,
градът оживява за миг,
след буря щом види светлик.*

ПАРЧЕНЦА

1

Род
на живот —
човек.
Не е лек
пътят му —
стръмен,
кръстът му —
дървен.
Защо
същество
като него
разтяга
стегите,
оковите,
отровите
пие
и бие
гърдите?
Сърдит е?
Защо...

2

В ръката,
добрата,
с меч
надалеч
отправен,
заставен,
срещу морето,

което
от мъки,
разлъки,
омраза,
зараза
бушува,
лудува
в сърцето,
което
все напред
върви
и кърви...

3

А някъде,
къде?
Някой,
но кой?
Се хили,
цвили,
забавлява
като наблюдава...
Умри!
Човекът крещи.
Млъкни!
Сърцето пищи.
И богът умира,
сърцето заспива,
душата застива
на вечния бряг
на мълчанието...

RADIOHEAD — TRUE LOVE WAITS

*Ще пресуша мечтите си,
за да бъдеш спокойна,
ще се облека в съня ти,
за да ти донеса покой.*

*Просто не си отивай,
не си отивай...*

*А истинските чувства
прашасват по таваните,
и истинските чувства
печелят в приказките.*

*Просто не си отивай,
не си отивай...*

*Сега не живея истински,
просто убивам времето си
в твоите ръце самодивски,
в усмивката, целувките ти.*

*Просто сам, сам,
просто самотен...*

София, 2008

ЦИКЪЛ „СПОМЕНИ“

БЕЛЕЗИ

*Лицето ми е пълно с белези,
усмивката ми е гротескна,
затова и рядко я използвам,
сигурно ще се стреснеш,
когато видиш как се смея,
а пък сърцето е перверзно,
оперирано от хумор,
неспокойно, неуморно,
носи белези и то —
от задоволеност,
от добър живот,
от гледане в саксия,
от твърде много обич,
затова и стана истински
цинично, злобно,
затова кара думите
да са камшици,
да нараняват точно там,
където най-боли,
да палят с огнени езици
душите на другите...*

КОГАТО СИ ДО МЕН

Да търся вечно —
това е вътре в мен,
по пътя да вървя —
все напред и все нагоре,
да не се познавам —
никога изцяло,
истини да диря —
без да вярвам в тях,
да мечтая наяве
и да живея във съня,
да умирам винаги,
когато давам или наранявам,
да се порязвам,
за да знам дали съм тук,
да отблъсквам
всеки, който е добър към мен,
да те искам,
когато си далеч,
да ме е страх да те имам,
когато се до мен...

СПОМЕНИ

*Лекото поклащане на клоните,
играта на вятъра с листата,
веселите трели на славея
ми напомнят как да живея,
как да търся красотата,
как да се върна към спомените...*

*За детския смях, за безгрижието,
за чистотата, невинността на ума,
за мечтите, пълни с радост,
които захвърлих нахалост,
за да съм тук, за да се преродя
в безсмислеността на ежедневието...*

ЗАСПИВАМ

*Заспивам, сънувам странни страни
в които обичам, мечтая, където боли
по начин друг, не просто в главата,
където крилете си успях да разперя.*

*Събуждам се, отмятам одеялото,
измивам се, поглеждам в огледалото,
а там ме гледат две очи непознати,
иначе всичко е същото като вчера...*

ПОДРЕЖДАМ ПАРЧЕНЦА...

*Подреждам парченца
малки фрагменти
от миналото
в главата си,
опитвам се да
стигна до това,
което съм в момента,
без да се познавам...*

*Тръгвам от последното
място, където имах
огледало...*

*Тогавя счупих
и него, и себе си
на толкова
малки парченца,
че прокървих
до небето
и накарах бога ми
да слезе на земята —
убих го...*

*Той стана част
от всичко наоколо,
влезе в мен...*

*Сега не мога
да се намеря
в него, в себе си,
опитвам да се
разделя от другото,*

*да го намеря в плявата
на случилото се,
на кривото,
и дори на правото
вътре...*

*исках да съм вселена,
да управлявам, но сега
просто искам да спре...*

УСМИВКА

*Усмивка! Фокусирам — ето те,
Моето най-прекрасно дете.
Моят сън, мечта, измама,
добре, че реших да те няма
наблизо — за да не гледаш,
как съм несъмски, как редя
думи на страш/нно мъчение,
как преливам от вдъхновение,
заради себе си, защото не мога
да открия нас, защо за Бога,
не мога, след всичко направено
да съм силен, да се напругам,
за да съм Аз, за да те имам,
за да свърши нашата зима,
за да започна да спя сам,
за да мога да стигна до там,
където си ти — във вечността,
да те намеря, да се погребя
в ръцете ти, да те случвам
винаги, защо не сполучвам
да бъда, да бъдеш, да бъдем,
защо от бляна си се прокудих...*

ОСТАВАМ ВСЕ САМ

*Рисувам, римувам,
но без да рискувам,
обиждам, завиждам
и вече не виждам,
кога, досега
съм имал вина,
живях в моя грях —
вечно във страх...*

*А искам, натискам,
съня да потискам,
заспивам, застивам,
живота убивам,
умувам, редувам,
по обич бленувам,
но ням и засмян
оставам все сам...*

НАСЪН СЕ БУДЯ

*Във онзи свят насън се будя —
различен, но реален, всеки път,
и всяка сутрин чувствам се прокуден,
щом трябва да се върна тук:*

*При сивото небе и сивите звезди,
при възрастните мисли и мечти,
при реалността безцветна и студена,
при болката, лъжите, завистта у мене...*

*И с нетърпение живея тук, защото знам —
дете ще бъда щом се върна там!*

ПЛАЧЕХ ЗА ЖИВОТА

*Тя дойде при мен,
беше го решила,
аз четях — самичък
и плачех за живота.
Тя ми каза едно,
а именно,
че ѝ е по-добре сама,
просто за да бъде тя.*

*Обърна глава,
наистина
по-добре сама,
а аз просто стоях
и гледах през прозореца
и плачех за живота...*

НЕ ЗНАМ

*Не знам думите,
забравил съм ги,
няма ги мислите,
изпарил съм ги.*

*Виждам спомени,
неизживени, живи,
хиляди промени
на цветовете в сиво.*

*Като раче вървя
все на обратно
и някак животът
е пак непонятен.*

*Вън — отново вали,
отвътре — мъгла,
и питам се дали
има какво и кога.*

*Не знам каквото,
забравил съм го,
няма го и когато,
изпарил съм го.*

София, 2008

ЦИКЪЛ „МАСКИ“

СЪН С МАСКА СЪБЛЕЧЕНА

*Отново бленува по някакъв свят —
изчистен, без грим и притворство,
заспива наяве, в душата му глад
за чувства, борба, непокорство.*

*Отваря очи — познатият град
бучи, незаспиващ, несвъшващ,
върви си по улиците, още е млад,
но малко по малко загиващ.*

*Все търси покой, все търси мечти,
оставащи все тъй далече,
дали ще ги стигне, когато заспи
или пък с тях е свършено вече?*

*В ръката му нож, сърцето кърви,
ранено отдавна, обречено,
така свършва всичко. Къде ще върви
в такъв сън — с маска съблечена.*

КАСКЕТ

*Отварям гардероба си. Изпада
един бял, стар, протрит каскет.
И спомням си — ти беше млада,
а аз тогава още бях поет.
И всяка нощ аз свалях ти звездите,
и всеки ден ни бе с любов зает...
Сега светът ни стар, протрит е,
и нощем във леглото си мълчим,
звездите с ежедневноост са пропити,
аз те познавам, а познаваш ме и ти.*

*И въпреки това каскета аз нахлупвам,
и без да питам как, кога, дали,
на времето преградите разбутвам
пак връщам се във нашите мечти.
Там ти си песен, аз съм струна,
там бляновете ни превръщат се в съдби,
за теб аз и света там ще обърна...
Объркан съм, от споменът подет,
разплакан от внезапната заблуда,
създадена от стар, протрит каскет...*

НОВИ ДНИ

*Отдавна вече купих нова шапка,
съвсем по модата главата ми краси
със нея настоящето захвавам,
а и покрива оределите коси.*

*Но белият каскет понякога ме вика,
„Върни се в нашия си свят!
Не бой се, още младолик си,
все още и смехът ти е познат“.*

*Обаче толкова навътре в гардероба,
гласът му слаб не чувам, знам,
живея в ежедневноата прокоба,
каскетът на главата ми е само блян...*

МОМЧЕТО

*Момчето, което обичаше тебе,
Момчето, комуто продаде света,
Момчето без име е, няма потребност,
Момчето, което заспива в деня,*

*Момчето, което краката си счупи,
Момчето, което уби своя Бог,
Момчето, което нощта ти закупи,
Момчето, станало мъж... Но жесток...*

*Момчето, което намери ти края,
Момчето, което не знаеше цвят,
Момчето, което не търсеше рая,
Момчето, създадо безличния свят.*

*Момчето, което роди се умряло,
Момчето, което разбираше теб,
Момчето, което смеха непознало,
Момчето изсмя се на края нелеп...*

*Момчето, което създадено в мъка,
Момчето, което уби те сега,
Момчето, което вещае разлъка —
Момчето жена е — с коса във ръка...*

ОМРЪЗНА МУ

*Омръзна му да дири нов свят,
омръзна му да носи товара познат,
омръзна му от театър, от роли, от маски,
омръзна му и от лъжливи ласки
на хора, привидно усмихнати, весели,
а вътре — проядени, празни, изгнили.*

*Омръзна му и от това да бленува, сънува,
затова с гротескна усмивка започна с нож да
римува.*

ЛЕД

*Сърце от жарава, в стомана обвито,
топи се в живота, направен от лед,
зад думи фалшиви са чувствата скрити,
а истина — само във пламъка блед.*

*Със крясък от болка троша тишината,
усмивка ехидна в прикрита лъжа,
забива кинжал от наслада в душата
и носи екстаз от тъма и тъга.*

*Със сълзи от радост заливам словата,
омайни, красиви, студено сами,
не могат тез сълзи да стоплят стената,
разделяща нас във различни съдби.*

*И изводът тежък очите изважда:
„Лъжи, за да можеш да бъдеш щастлив!“,
че другото само мъка поражда —
свят чист и стерилен, но толкова сив.*

*А в истинно сиво никой не иска де мисли
и никой не вижда как истински сиво кървя,
когато умират мечтите красиви, притиснати
в измама стоманена, в лед без душа.*

ЛЪЖЛИВИ ДНИ

*Отворих очи, изпълнени с болка,
Погледнах деня, препълнен с лъжи.
И исках се, исках те, исках, за Бога,
да спра аз да роня фалшиви сълзи...*

*И времето спря, пространството млъкна...
И вдишах прекрасната сива вода...
И целият кръст от гърба ми се смъкна...
А после го вдигнах... И се приковах*

*в безумие цветно, в живот безуморен,
в красивите диви безбройни неща...
Очите боли ги, дори и затворени...
С лъжа пак за жалост е пълен денят...*

София, 2009

ЦИКЪЛ „СЛЕДЛЮБОВНИ“

ЗАСПИВАМ, НАСЪН

*Заспивам, насън
две думи мълвя,
излизат насън
самотни в нощта.*

*Заспивам, насън
отварям очи,
те тихо насън
се пълнят с сълзи.*

*Заспивам, насън
те търся, къде
отиде насън
прекрасно дете.*

*Заспивам, насън
съм тук, ти си с мен,
тъй идва насън
поредният ден...*

КОГАТО ТЕ СЛУЧИХ

*Когато те случих
не исках да вярвам,
че ти ще се пръкнеш —
толкова вярна
на моите мисли,
на мене отвътре,
на моята низост,
на моето утре...
Сега теб те няма,
за да те убия —
с омраза голяма
към мене самия...
Когато те случих,
не вярвах, не исках,
ти да се случиш
толкова истинска...*

БОЛКАТА ПРОБОЖДА

*Аз те оставих,
аз те забравих,
аз те намразих
и ти ме наказва...*

*Всичко ти взимах,
а дадох в замяна,
хубави думи
и болка голяма...*

*Сега те откривам,
но бягаш далече,
защото убила си
Бога си вече...*

*Сега мен ме няма.
Ти си свободна.
Но болка голяма
сърцето ти бодва.*

*Сега ме измисляй!
Сега ме създавай!
Чувство и мисли,
всичко ми давай!*

РАЗДИРАЩА МЪКА

Загубих очите,
загубих ръцете,
загубих мечтите,
загубих морето,
които измислих
в съня си прекрасен,
с които осмислих,
света си ужасен.

Отнех ти безкрая,
отнех ти сърцето,
отнех ти аз рая,
отнех ти детето,
които дари ми,
със своята обич,
с които лиши ме,
от моята злоба.

Убих любовта ни,
убих ни безмълвно,
убих ни сковано,
убих нощи, пълни
с дарени усмивки,
със страст безгранична,
с желания близки,
с прозрения лични.

Сега аз те искам,
сега аз те моля,
сега вече близко
сега с твойта воля,
бъди ти до мене,

**дори във забрава
нека да стенем,
със болката стара.**

*Създай ме отново,
създай ме с преструвка,
създай ме, готов съм,
създай ме с целувка
**света ще обърна,
дори да поискаш
назад да се върна
към твоите смисли...***

ОТ ПЕПЕЛТА

*Със сбогом си тръгваш,
със сбогом ме галиш,
със сбогом ме пъдиш,
със сбогом ме палиш,
теб пак да целувам,
теб пак да жадувам,
теб пак да поискам,
теб пак да измисля...*

СПРИ

*Спри!
Отиди, (където съм аз)
заспи; (дори и за час)
сега — (бъди малко с мен)
нега. (поне болка за мен)*

*Някога... (остана сама)
За кога (ще живееш така)
умираш, (без да има живот)
извираш: (без краен подход)*

*родена, (във сълзи и в скръб)
уморена, (от моя кръст на твоя гръб)
кървиш, (дори без да знаеш защо)
стоиш? (без да питаш кога и с кого)*

*Сбор, (от безумие, чувства и страсти)
Обор! (от омраза, егоизъм и сласти)
Ров, (изкопан от ръцете ни — двете)
Покров! (лежим върху пролет, върху цвете)*

БЪДИ!

*Върви, (все напред във живота)
дори (щом си с болно сърце)
тичай! (гони на мечтата кивота)
Обичай (да бъдеш дете)*

*звездите (ще светят над теб)
в очите, (щом грее любов)
страстта (ще те води напред)
за деня. (ще бъдеш готов)*

*Времето (и пространството свършват)
и бремето (на тъгата се прекършва)
застива. (и умира тленността)
Заспивай! (отвори очи за светлина)*

*Създай ме! (цял нов свят креци)
Римувай ме! (с това, което си)
Спри! (да лееш кървави сълзи)
Бъди! (това което си. Бъди!)*

РИСУВАШ

*Рисуваш със думи
горещи, болящи —
описваш в ума ми
картини крещящи:
на случени мисли,
на болки предишни,
на блян обезсмислен,
на истини бивши.*

*Омайваш съня ми
със страсти горещи,
чертаеш в ума ми
натюрморт: без свеци,
без свян, лекомислено,
без нищо излишно,
без блян обезсмислен,
дори без да дишаме...*

ЛИЧИ ЛИ?

*личи ли ми?
че не съм те забравил...
че още плача за нашите неслучени нощи,
за нашите несбъднати дни,
за времето, когато ти трябваше да ми крециш,
че не съм се прибрал навреме от работа,
за тогава,
когато аз те удрях,
защото не си прибрала
масата...*

*личи ли ми?
че не съм те забравил...
че още бърша потта на сбъднатото утре,
на нашите получени истини,
за тогава, когато ти ми казваше лъжи,
защото спях със друга, чужда,
за тогава,
когато ти давах пари,
защото си с друг,
сега...*

*личи ли ми?
че не съм забравил...
че те обичах, сега форевър енд афтър,
докато мохитото ни раздели
или още по-добре — докато дойдат
който и да е — защото няма
защо да се лъжем ...*

София, 2009

ЦИКЪЛ „ПРАЗНИ ДУМИ“

РЕДЯ ДУМИ ПРАЗНИ

*Редя думи празни
на празния лист.
От мисли омразни
умът ми е чист.*

*Редя думи нежни —
самотни в нощта.
И пак неизбежно
явява се тя.*

*Редя думи с болка.
Ръцете кървят,
треперят, не могат
при мен да я спрат.*

*Редя думи грозни,
отприщвам гнева.
Но ето — пак празен
остава листа.*

НЕ МОГА ДА ПИША

*Не мога да пиша,
не мога да спя,
дори без да дишам
желая смъртта.*

*Не мога да бягам,
не мога да спра,
дори без да лягам
сънувам смъртта.*

*Когато я срещна,
дори във съня,
аз искам да бъде
съня на смъртта.*

*Когато се будя,
дори без душа,
без болка те губя,
дете на смъртта.*

*Не искам, не мога
сега да умра,
защото поглеждам
дори през смъртта.*

*Когато умирам,
дори във смъртта,
аз зная, родих се
и виждам света...*

ЛОГ

*подпийваш ли
или пък трябва да си пазя лога...
заспиваш ли,
или пък разговорът тъй дълбок е,*

*че няма дори да помислиш за утре,
че спираме тук,
или пък безкрайно ще тътрим,
крака напук...*

*И мислиш ли,
мисли със мене, дори и сега,
че имали
време, те, ние някога, дори и деца...*

САМИ В ДЕНЯ

*Камбана бие, мери времето във мрака,
до свършека на приказката-сън,
ти тръгваш си, реалността те чака,
оставаши пак сама в дъжда навън...*

*Белязах те със устните си върху твоите,
завързах те завинаги към мен,
отворих аз за тебе дверите на рая...
Но само в тъмнината, не и денем...*

*Сърцето денем ми принадлежи на нея —
студена, сива, безсърдечна. Но уви,
обичам я... По задължение — зла фея
сърцето ми за през деня ѝ подари...*

*Но всяка вечер нишката намирам.
По нея тръгвам да те търся аз.
Не виждаш ли, че всяка вечер те откривам
и ти дарявам най-злокобния ти час.*

СТУДЕНО В ДУШАТА

Студено навън,
гореща кръвта
остана без сън
пак бродя — кръвта
тъй пълна с живот
остава без цвят...

Аз пълен сирот
безмълвно вървя:
и гледам стъкло,
зад него мечта:
Пак топло легло,
без край, без врата,
без сиво небе
да плаче за мен,
без ножа студен
на сивия ден,
впит нежно в плътта:
око за око
и зъб за зъба...
Умира сънят...

Студено е тук...
Не в мен, не във теб...
Студено напук
остава навред...

СТУДЕНАТА ИСТИНА

*Той знае отдавна
за тая килия,
пътува отдавна,
за да я открие...*

*Минава през бури,
гори тъмни, морета,
през духове стари,
дори през небето.*

*Накрая достигна
високата кула,
намери я, стигна.
Как да нахлуе?*

*На коня си вече
крилата изяде,
там нейде далече
магиите даде.*

*Той знае, че тя е
там, вътре, горкана,
но как да я стигне,
остана му само*

*със глас да ѝ викне,
да стопли душата.
„Косата сплети си,
ще стигне земята.*

*При тебе ще дойда,
Ключът е у мене“.*

*Магия обаче упойва го
Безмълвен, студен е...*

*Във статуя прашна
той се превръща,
а във килията страшна,
тя пак студа прегръща...*

ПРАЗНОТА

*Изчезна и последната надежда —
заспа последния си сън в покой,
но той отново в чашата поглежда
и търси в празното ѝ дъно бляна свой.*

*Намира я там — всяка вечер
са заедно, превръщат се в едно,
а после утрото му е обречено —
на болка, на въпросите защо.*

*Защо пак уискито привършва?
Защо пак вечно сам върви?
Защо пак блянът в мъка свършва?
Защо пак се събужда без мечти?*

*Пак пие сам... Около него
поток от хора преминава,
дори за миг очи не вдига,
загледан все във чашата остава.*

*Отново в тъмна бездна я намира,
а времето отново бавно си тече...
Отново преминава тя, не спира...
И той отново вижда празното шише...*

ВЕЧЕН ЛЕД

*Парчето стъкло си остава забито
дълбоко навътре в сърцето от лед,
но огънят идва, гори без да пита,
разбива до болка познатия ред.*

*Душата сълзи там и бавно изтича,
вода вместо кръв върху ножа сълзи,
стъклото се чупи, тлента се обрича,
очите внезапно остават... очи...*

*Светът се разтапя, лъжата умира,
и раждаш се нов, многословен поет,
обичта си намерил, времето спира...
После пак окован си... Във вечния лед...*

София, 2009

ЦИКЪЛ „СЕТИВНИ“

ЕДИН ДЕН НА СЕЛО

*Зелено поле,
поклаща се бавно,
две сплетени ръце,
умират в забрава.*

*Небето мълчи,
и мило намига
на двете души,
които се сливат.*

*Слънцето грее
без всякакъв свян,
заспала усмивка,
огряна от блян.*

*Вятърът стене,
прохладен и свеж,
коси разпилени,
омаен копнеж.*

КОРСИКАНСКО

*С вкус на младо вино —
още розово и пивко,
с мирис на море —
солено, бурно, непреходно,
с нотки на носталгия
по миналото и дома,
със сълзи в очите —
ту от мъка, ту от смях,
с камбанен звън в сърцето,
звънящ и минало, и настояще,
с усещане за нереалност —
загубена, но близка,
и с приятелска прегръдка:
Благодаря!*

ПРОБЛЯСЪЦИ

(1) Начало

...

...

...

(2) Огледало

Лице...

Криво...

Смива...

(3) Библиотека

Полица...

Грижливо...

Укрива...

(4) Аз

Смях... Звуци...

Тихо... Живо...

Тлее... Впива...

(5) Тя

Очи... Ресници...

Просто... Игриво...

Пита... Опива...

(6) Вътре

Аз... Ти... Проблясъци...

Умно... Тъпо... Диво...

Смее... Боли... Скрива...

(7) Навън

Облаци... Дъжд... Трясъци...

*Студено... Тъжно... Сиво...
Виe... Чупи... Убива...*

(8) Легло

*Стон... Безвремие... Крясъци...
Топло... Щастливо... Красиво...
Целува... Погалва... Слива...*

(9) Маса

*Фасове... Пепел... Отпадъци...
Зацапано... Празно... Мъгливо...
Мирише... Напомня... Разкрива...*

София, 2010

ЦИКЪЛ „БРЮКСЕЛ“

СТУД, НО НЕ И СКОВАВАЩ

*Студ, но не и сковаващ,
светлината живо играе —
ново място, съвсем непознато,
но в синхрон с душата.*

*Музика свири, площадът — претъркан,
хората ходят в дъждовни пътеки,
стотици, сякаш побъркани,
и все пак — усмихнат е всеки...*

*В бирария мрачна, но жива
момиче на момче се усмихва,
гледат напред замечтано...
И ето — магията става...*

*Тупти сърцето, очите се маят,
снежинки в лъчите мечтите ти ваят,
звънчета се чуват, макар нереални...
Студ... но не и сковаващ...*

БРЮКСЕЛ ПО КОЛЕДА

*Мирис на канела, светлини,
усмивка огряла е всяко лице,
чува се камбанен звън,
топло е в студа навън.*

*Огромната кула отгоре натиска,
отдолу пазарът неспирно шуми,
коледа сякаш над града е надвиснала
и греяното вино весело дими...*

*Кипи и в сърцето — спокойствие бурно,
с надежда и смях изпълва се пак,
в малка уличка трябва да свърнеш —
и ето тя се препълва, повлякъл си крак...*

БОНБОН

*Жестокост брутална —
породният падна,
в борбата неравна —
душата е гладна,
отново отприши
първичните страсти
и без да се вижда
пак сбъдна съня си:
топи се наслада
породна в устата,
тъй сладка, че гладна
остава душата...*

Брюксел, 2011

ЦИКЪЛ „ГАВРОЩИНИ“

THROUGH THE GLASS (STONE SOUR)

*Гаврош, опрял уста в стъклото,
не знае как замръзва му дъхът,
О, Боже! А вечността му е в окото,
И никой никога не го завежда там, където е домът,
Където собствените гласове в главата му мълвят*

*И гледа се Гаврош във огледало,
Без време, вечност, без добро,
Завинаги залепнали ръцете — за стъкло,
Вечността родил, преди да е умряла,
Заспива сам, а иска да прегърне някой*

*А кой е той? Да бъде или не,
Ако си отговори сам ще е герой,
Ако не знае душа сам как да роди
Сред страховете, омрази и лъжи,
Заспива сам, а ражда се дете...*

*И гледа — във сладкарницата — ти
Изяждаш всичко, дори и себе си,
А искаш да си спомниш, че Гаврош си ти...*

*И гледа се — Гаврош във огледало,
Без време, вечност, без добро,
Завинаги залепнали ръцете — за стъкло,
Вечността родил, преди да е умряла,
Заспива сам, а иска да прегърне някой*

*Доколко се изяжда сам,
доколко го боли,
доколко зад стъклото е реалност,
доколко дим дими,*

доколко идва от сърцето,
доколко дразни му небцето,
доколко се намира там,
доколко иска да заспива сам...

Преди да мигне, езикът му залепна за стъклото,
Заспа, и засънува, и запомни, но не беше сигурен,
защото:

И гледа се — Гаврош във огледало,
Без време, вечност, без добро,
Завинаги залепнали ръцете — за стъкло,
Вечността родил, преди да е умряла,
Заспива сам, а иска да прегърне някой

И без да иска влиза вътре — празнота,
Ужасно е, светът е тъжен, сив, без бой,
Излиза малкият Гаврош... И поглежда нагоре

ИЗБИРАЙ

*Избирай — ези, тура,
каза ми бога,
сам влезе в тази игра
да излезеш не можеш*

*Избирай — любов, самота,
каза ми тя,
сам влезе в тази игра,
сам остана без кожа*

*Избирай живот или аз
каза Смъртта
сам влезе в тази игра,
сам заби ножа...*

КРАЙ

*Реалността заспива с мирис на коса,
но питаш я, и пита те — дали е тя,
дали деня си както днеска губиш,
дали това е утрото, в което искаш всеки ден да се
събудиш...*

*Коя е тя, поредната жена с усмивка,
която те събужда от съня, която иска
проста нощ, прост край, просто навън,
а утре сутрин да те няма, да си само сън...*

*Заспиваш, искаш да е ден, да стигнеш там,
заспива тя до тебе, искал си, не знам
какво — врата, рай, безмилостност, безкрай,
събуждаш се.. леглото пълно, но сърцето празно —
(к)рай...*

КОГА

*В студена забрава заспиват мечтите,
студено забравен отварям врата...
Отвън — светлина...*

*В заспало сиво минават ми дните,
заспало сив изживявам света...
А той — пъстрота...*

*В прекрасно мечтание те предсказах,
Прекрасна мечта, пълна с нега...
Омайна — мъгла...*

*В бленувана приказка в сън се оказах,
бленувано приказна красота...
Просто — една...*

*В студена завивка отново заспивам,
студено завивам отново мечта...
За теб — докога...*

КОЛКО СЪМ УМОРЕН ОТ САМОТАТА

*Колко съм уморен от самотата!
Поглеждаш ме в очите — два свята,
някога били един, сега съвсем различни,
и все пак — еднакво нетипични...*

*Аз бях ти, ти беше мене,
денят бе сив, нощта бе ден,
сълзи, усмивки, кръв и пот деляхме...
А днес? Сега и тук пред себе си признахме:*

*Обичам те, прекрасна моя,
обичам те, любими мой,
мечтата ми обаче вече не е твоя,
сънят ми вече не е твой...*

*Ти се обърна, аз затворих вратата,
умрях и се родих в нощта,
живях, сънувах през деня,
заспивам... Пак съм уморен от самотата...*

ЗАСПАЛИТЕ ЗАСПИВАТ РАНО

*Заспалите заспиват рано,
заспивате, но не сами,
заспиваме сами във храма
и будим се — ръце в ръце.*

*Умрелите се будят рано,
умирате, но без следи,
умираме... И пак във храма
държиме се ръце в ръце.*

*Желаейки желаем само
да ни желаят, ама сме сами.
Желаем се, желаем в храма
да бъдем истински, да сме добри.*

София, 2012

ЦИКЪЛ „РЕАЛНОСТИ“

КЛОНЪТ СЕ СЧУПИ

*Клонът се счупи
от тежестта на мълчанието
помежду ни...*

*От всички неизречени думи
остана само бездиханието
на живота,
в който вървим все напред,
без да питаме защо, за Бога,
сме незавършени...*

*Думите ти са миг през сенките
на мислите, които искаш да кажеш...
без мен...
те изпадат от устните:
без нищо лично,
сиви, но твои,
твои, но сиви...
и болят...*

*А когато се опитам да отворя
следващата страница на твоя живот,
клонът се счупи...*

РЕАЛНОСТТА СЕ ПРЕЧУПВА

*Реалността се пречупва
през хиляди цветни стъклъца
озаряват я дъгите
на скръбта, която вчера забрави вкъщи...
Намерих я под възглавницата си,
сложих я в саксия
и ще я поливам всеки ден,
в който не успея да намеря парче от теб
в сърцето си...
Сълзите ми светят
по-силно от диаманти,
озарени от лунната светлина
на сянката на твоето бъдеще,
останало далеч назад,
а аз търся страницата в книгата
на живота си, на която е написано
името ти...*

СВЕТЪТ Е БЕЗ ГРАНИЦИ

*Светът е без граници,
обръщаш се... и утре
убиваш лицата, гримът, сълзите,
които вчера бяха твои,
а днес са бъдещето
в очите на детето в теб...
и щастието е твое —
без време и без граници,
до когато дойде утре
и някой разгърне книгата
на твоя живот...
страницата се оказва бяла...*

ОЦЕЛЯХ

*Живата идея, с която те измислих...
Живях веднъж, заспах...
Самотността с която те поисках
сам ме остави... оцелях...*

*Желано близка беше ти до мене,
желание едно живях...
Свещеник бдеше там без време,
свещта догаряше... и оцелях...*

*Жужеше някъде там любовта
жужене тихо просто бях...
Светица замърсена стана ти,
светец останах... оцелях...*

*Жена, останала без време,
Жених — останал бе за смях...
Смехът, примесен със кървене
се смее — оцелях...*

*Греховен пак заспах,
с желание живях,
бях, бях, бях...
Със смях...
И оцелях...*

РОДЕН СРЕД ЗВЕЗДИТЕ

*Роден сред звездите
денят се изправя,
от тъмна прегръдка
светът се избавя,
отново душите
съня си оставят,
с усмивка в очите
отпиват по глътка
студена забрава,
започват с мечтите
живот тънкоплътен.*

София, 2012

ЦИКЪЛ „ПЕСНИ ЗА ЛЮБОВ“

СПИ!

Спи... докато дойде утре...
Спи... докато дойде ден...
Спи... докато мигнеш... сутрин...
Спи... докато бъдеш с мен...
Спи... докато те целувам...
Спи... докато дойда там...
Спи... докато те римувам...
Спи... докато съм засмян...
Спи... когато те обичам...
Спи... докато си сама...
Спи... докато аз към тебе тичам...
Спи... когато дойда, ще съм у дома...

ЗА ЛЕКА НОЩ

*Нека дъхът ми е завивка,
нека мисълта ми е ръка,
които с одеяло те покриват
и те пазят през нощта...*

*Нека очите ти бъдат звезди,
нека мисълта ми е река,
в която спокойно да заспиш
и намериш своята мечта...*

*Нека със целувка ме приемеш,
нека сладък и засмян да е сънят,
в който сладичко си дремеш
нека сън да стане целият ти свят...*

ТЪЙ КАКТО СЪМ САМ

*Тъй както съм сам
бледнееш далеч...
Ако не съм ням
ти казвам: всевеч
звезди не звездят,
скърби не скърбят,
не тръгнеш ли с мен,
избрал си лош път.
До мен си без ден,
до мен си без дом,
избираш ли мен,
избираш подслон.
До края безкрай
сънувам те аз,
без болка, без рай
бленувам в захлас...*

ПРИЗМИ

*Заспалият ми ум се пречупва
през призмите на хилядите късчета
от счупеното огледало
на попрестарялата ми младост.
Пухкавите облаци
на старите оспали се надежди,
на сивите блянове по цветен живот
се размиват красиво
от полъха на вентилатора
на живата реалност.
А любовта ми — цялата,
се загуби в миризмата на лято,
която се носи от косите ти,
всяка сутрин,
когато се събуждаш до мен...*

БЯХ!

*Издялан от прах,
живеещ във страх,
все пак живях.
Видях те... Спрях...*

*Желанието — възгордах,
а смисъла — не го видях,
в умората — умрях,
усетих се... И спрях...*

*Реалността познах,
видях те..., спрях,
заспах, живях, умрях...
А после само с тебе бях...*

СТРАХ МЕ Е

*Страх ме е да те обичам,
страх ме е от самота,
страх ме е до теб да тичам,
страх ме е... да се родя...*

*Плаши ме и твойта сянка,
плаши ме дори сънят за теб,
плаши ме видът ти — пепелянка,
плаши ме, че пак обичам теб...*

*Не смея да заспя самичък,
не смея да заспивам там,
не смея в тебе да се вричам,
не смея да остана сам...*

*Ти — кошмар, страшилище, обичаща, мечта,
а аз — страхлив, сънуващ, истински, умрял...*

СТУДЕНИЯТ СЪН НА УТРЕТО

*Студеният сън на утрето
боли в мен като покоя
на разпилените ти коси
върху възглавницата ми сутрин...
Облакът на студената страст
дели леглото на две като меч,
а остриите му ръбове бодат гърба ми
през цялата побеляла от целувките ти нощ...
Сивият скучен свят се събужда,
разстила безшумно одеалото си над съня ни...
А аз заспивам, съмувам истината, красотата —
когато отвориш очи и ме погледнеш...*

ТИ СИ ВЪВ МЕН

*Ти си във мен,
аз съм във плен,
ти си без мен —
денят е студен...*

*Реалност умряла,
а кръв — закипяла,
от мене си краля
и вече узнала:
когато ме видиш
с жест ще обидиш
това, дето беше,
до мен като спеше...*

София, 2012–2013

ЦИКЪЛ „ASLEEP ALONE“

ASLEEP ALONE

*Asleep alone, with no one in my arms to see
I throw myself with eyes wide closed
For you I search for, in the dark to be
And yet you're in the dark indeed.*

*I seize the day, the light my sacred dream
I long for you, the beauty is supreme
but I awake and you — nowhere to find
the trap awaiting in the blind
the trap so deeply dug with hands and art
which shaped, took over and destroyed my heart*

*Again alone, the room is silent and exposed
Again afraid, the nightmare climbing on my tree
I throw myself with eyes wide closed
Asleep alone, with no one in my arms to see.*

A GOOD NIGHT VERSE

*My breath should be your blanket,
my thought should be a hand
that keeps you warm and fed
and guards you through the night.*

*My eyes should be the stars,
my thought should be a flow
in which you heal your scars,
in which you find your home.*

*My kiss you should accept,
my dream you should invade
in which you neatly slept,
till my kiss makes you wake...*

FALL ASLEEP

Fall asleep... until tomorrow comes...
Fall asleep ... until the next day dawns ...
Fall asleep ... while blinking... morning...
Fall asleep ... while I am mourning....

Fall asleep ... while I am just kissing you...
Fall asleep ... while I will reach to you...
Fall asleep ... while I am rining you...
Fall asleep ... while I am smiling you...

Fall asleep... whenever it is you I love...
Fall asleep ... whenever you're alone...
Fall asleep ... whenever running up above...
Fall asleep ... whenever I come, I'll be home...

A FEELING

It is sunny outside — a magnificent day which gives life to the slightly ruined plaster of the shabby, stripped of color over time, but otherwise beautiful buildings in the city center.

My thoughts are still covered by the blanket of wonderful dreams, but nevertheless, when I look into my day carefully I see it spilling around and inside of me — alive and bright.

I entangle in the birdsongs, in the smell of garbage bins, in the game that the sun plays with the trees...

And I smile.

I laugh, naturally, shameless, and the warmth of this smile fills me up, and I let it do it, I leave it to obsess me, to complete me, to play with me and to guide me — not towards the shores of dreams and reveries filled with rottenness and waste, dumped by the rendezvous of the impossible and reality, but to self-discovery, to the thought of an undeclared and not showing change, to the future that is inside of me.

Again, for just a short moment I become one with my true nature — the real one, not the memorized phrases of the dramatic role that I have chosen for myself long ago and have worn so often and for so long that it became imprinted on my face and inside my heart, on all the things I could be.

I charge myself with little pieces of optimism that even the gray everydayness could not wash away, I devote myself and I take my mask off — I just let the harmony that surrounds me to bathe my real face.

I feel I can unleash the clouds of glamour, the waves of charm of today's reality, of the Now, to romp as much as they want inside of me, to make my skin tingle, my heart beat filled with the pollen of reality.

In such moments I become the master of myself and of my life, I open my senses to their utmost without a fear of the possibilities, without questions about tomorrow, without caring that I could get addicted to the diversity of life and thus to lose my own little theatre.

The feeling is incredible — so real, alive, singing a love song to my soul, carrying the taste of forest cones and the smell of winter in your hair.

A gorgeous day...

Take it, I give it to you!

София, 2013

Издание:

Автор: Еди Маринов

Заглавие: Поетически цикли

Издател: Читанка

Година на издаване: 2013

Тип: поезия

Националност: българска

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/8671>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.